

Sygn. akt I ACa 68/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński
Sędziowie	:	SA Elżbieta Borowska (spr.) SA Marek Szymanowski
Protokolant	:	Sylwia Radek - Łuksza

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko **J. D.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt I C 133/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

M. P. wniósł o zasądzenie od J. D. kwoty 121.504,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, iż pozwany wyłudził od niego towar na kwotę wskazaną w pozwie, gdyż pobrał go z firmy (...) na konto powoda i nie zapłacił. Jako podstawę roszczenia wskazał art. 415 i 405 kc.

Nakazem zapłaty z dnia 23 stycznia 2012 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Okręgowy w Suwałkach uwzględnił żądanie pozwu w całości i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, iż wszelkich płatności i odbioru towarów dokonywał we współpracy z W. K. (1), pomijając

całkowicie współpracę z punktem dilerskim powoda. Zaprzeczył, aby zakupił od powoda towar określony w fakturach nr (...).

Wyrokiem z 13 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Suwałkach zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 121.504,32 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 9.693 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd ustalił, że powód M. P. prowadził działalność gospodarczą (...) Punkt Dilerski P. Polska w B.. W ramach prowadzonego przedsiębiorstwa współpracował z (...) S.A. z siedzibą w W.. Nabywał on produkty rolnicze w (...) i rozprawdzał je wśród lokalnych rolników.

W toku współpracy z ramienia (...) z powodem kontaktował się pracownik spółki (...), informując powoda o potencjalnych nabywcach produktów, które miały być sprzedane za pośrednictwem punktu dilerskiego powoda. Były one przechowywane w jego magazynach, bądź dostarczano je bezpośrednio do rolników. Niezależnie od miejsca dostarczenia produktów, powód wystawiał fakturę nabywcom towarów, zaś (...) obciążał powoda obowiązkiem zapłaty.

W ten sposób M. P. współpracował m.in. z pozwanym. W związku z trwającą przez dłuższy czas współpracą J. D. wszystkich uzgodnień dokonywał z W. K. (1). Płatności J. D. dokonywał gotówką wprost do rąk W. K. (1). W. K. (1) udzielał pozwanemu znacznych rabatów i zachęcał go, aby zakupów dokonywał na swoją rzecz i zaprzyjaźnionych rolników z pominięciem punktu dilerskiego. Często też brał towar należący do J. D. i rozwoził go innym rolnikom. Dostaw towaru do miejscowości S. było kilka. W maju 2011 r. W. K. (1) poinformował powoda o zamówieniu złożonym przez pozwanego J. D.. Zamówienie opiewało łącznie na kwotę 288 sztuk folii Rani W. 500 i 160 sztuk folii Rani W. 750. Towar ten miał zostać dostarczony do magazynu powoda znajdującego się w P.. Jednak nie został tam przewieziony, lecz dostarczono go do wsi S. na posesję I. D.. Odbiór towaru pokwitował pozwany, o czym W. K. (1) nie poinformował powoda. Pieniądze za ten towar nie zostały przekazane powodowi. Tymczasem w czerwcu 2011 r. powód otrzymał z firmy (...) fakturę VAT nr (...) z dnia 11 maja 2011 r. wraz z dokumentem (...) dokumentacją zakupu przez powoda 96 sztuk Rani W. 500 oraz 80 sztuk folii (...) za kwotę 48.767,04 zł oraz fakturę VAT nr (...) z dnia 17 maja 2011 r. wraz z dokumentem (...)dokumentującą zakup przez powoda 192 sztuk folii(...) oraz 80 sztuk folii (...) za kwotę 72.737,28 zł. Z dokumentów tych wynikało, że towar został dostarczony do P., a w miejscu przeznaczonym na czytelny podpis powoda bądź osoby przez niego upoważnionej widnieją podpisy J. D.. To wzbudziło niepokój powoda, który rozpoczął ustalenia, co stało się z przedmiotowym towarem. Wówczas okazało się, że folie zostały wyładowane w S., a pokwitował ich odbiór J. D.. Stąd też powód wystawił na rzecz J. D. w październiku 2011 r. faktury o nr (...) na kwotę 51.994,56 zł oraz (...) na kwotę 77.617,92 zł - zgodnie z dowodami WZ, które pokwitował J. D., których pozwany mimo wezwania nie uregulował.

W dniu 16 listopada 2011 r. (...) podpisał z M. P. ugodę, na mocy której rozwiązano umowę o współpracy za porozumieniem stron. M. P. uznał dług w wysokości 127.433,54 zł (wynikający m.inn. z faktur (...) z 11 maja 2011 r., (...)z dnia 17 maja 2011 r. i (...) z dnia 12 lipca 2011 r.). Jednocześnie wskazano, iż istnieje dalszy dług w wysokości 976.486,31 zł będący wynikiem nierozliczonych transakcji. Dług ten uznany został przez spółkę jako przedmiot przestępstwa i w tym zakresie sprawę przekazano do prokuratury. Powód uiszczył na rzecz spółki kwotę objętą ugodą.

W maju 2011 r. pozwany zakupił w przedsiębiorstwie (...) folie (...). Początkowo wystawiono na rzecz J. D. fakturę nr (...) na 144 sztuk folii 500 i 100 sztuk folii 750 o łącznej wartości 71.467,92 zł na fakturze tej widnieje adnotacja „zapłacono gotówką dnia 25 czerwca 2011 r.” Jednak później dokonano korekty faktury i z tą samą datą i numerem wystawiono fakturę na 72 sztuki folii (...) i 50 sztuk folii 750, o łącznej wartości 35.733,96 zł. Na tym dokumencie również znajduje się podpis M. P., że dokonano płatności gotówką. Druga z faktur była niewłaściwie przeprowadzoną korektą pierwszej faktury. Bowiem w maju 2011 r. J. D. pobrał z magazynu w P. folie w ilości wynikającej z faktury o niższej wartości i za te folie należność została uregulowana. Ponadto jedynie druga z faktur została zaksięgowana przez powoda w jego książce przychodów i rozchodów.

Dokonując oceny prawnej tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, iż powód wykazał przesłanki określone w art. 415 kc. W toku procesu powód uregulował należność wobec spółki (...), co dowodzi, że poniósł on szkodę. Firma (...) wystawiła faktury na rzecz powoda, z których wynikało, iż jego przedsiębiorstwo pobrało towar w postaci folii (...) w ilości 288 sztuk i folii (...) w ilości 160 sztuk o łącznej wartości 121.504,32 zł. Tymczasem folia ta nie trafiła do magazynu powoda w P., gdyż została dostarczona do miejscowości S., gdzie odebrał ją pozwany, który nie był osobą upoważnioną przez powoda do odbioru produktów. Jak wynika z zaświadczenia (...)u na kwotę 127.433,54 zł objętą ugodą składały się m.in. płatności z dwóch faktur (...) na łączną sumę 121.504,32 zł. W ocenie Sądu Okręgowego powód nie domagał się zapłaty z tytułu umowy - z faktur, które zostały wystawione w październiku na sumę 129.612,48 zł, lecz odszkodowania z tytułu poniesionej przez niego szkody. Sam pozwany zaprzeczył, jakoby łączyła go z powodem umowa o dostarczenie folii będących przedmiotem pozwu. Podkreślał jedynie ścisły związek z W. K. (1) i uzgadnianie wyłącznie z tą osobą szczegółów transakcji. Tym niemniej podpisał on dowód odebrania tych towarów, nie zapłacił zaś ceny. Działania pozwanego w porozumieniu z W. K. (1), wskazują, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego - pobrali oni towar, za które nie zamierzali zapłacić. Wprawdzie świadkowie zeznający w sprawie wskazywali, iż pozwany płacił za dostarczony towar, nie byli oni jednak w stanie określić ani dokładnych dat zapłaty, ani też kwot. Ponadto świadkowie widzieli jedynie jak pozwany rozliczał się z W. K. (1) a nie z powodem. Tymczasem obrót handlowy między stronami trwał przez kilka miesięcy i sięgał kwoty 200.000 zł.

Pomiędzy pobraniem tego towaru, a szkodą jaka zaistniała w majątku powoda (uiścił on na rzecz (...)u należności wynikające z faktur (...)) istnieje związek przyczynowy. Zgodnie z art. 441 § 1 k.c. jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem dozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. W przypadku zaś solidarności, powód ma prawo wyboru który ze współodpowiedzialnych za wyrządzoną szkodę ma ją naprawić.

Odnosząc się do dwóch faktur wystawionych przez powoda na rzecz pozwanego w dniu 16 maja 2012 r., które noszą ten sam numer(...) i dotyczą tego samego towaru, Sąd Okręgowy podzielił argumentację biegłego S. Z., iż faktury te nie mogą stanowić dowodu spełnienia świadczenia, mimo że zawarte są tam oświadczenia strony wystawiającej fakturę, że za towar zapłacono gotówką. W ocenie Sądu została rozliczona faktura na niższą kwotę 29.052 zł netto-35.733,96 zł brutto. Natomiast druga faktura (opiewająca na kwotę 71.467,92 zł brutto) nie została rozliczona, świadczą o tym zapisy w dokumentacji księgowej prowadzonej przez powoda, ale także dokumenty w firmie (...). Sąd podzielił opinię biegłego, że doszło do wystawienia dwóch faktur o tym samym numerze, ale na inne kwoty. Opinia biegłego jest logiczna i spójna. Nie ma podstawy, aby tę opinię zakwestionować czy podważyć. Zaksięgowana została w dokumentacji prowadzonej przez powoda jedynie faktura na mniejszą kwotę, druga nie została ujęta w księdze przychodów i rozchodów, w związku z anulowaniem zamówienia w takim zakresie w jaki obejmuje ta faktura opiewająca na wyższą kwotę. Ponadto należności wynikające z tej faktury dotyczą innego towaru wydanego przez powoda pozwanemu - we wcześniejszym okresie.

O kosztach procesu orzekł Sąd na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 ust 6 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zarzucając:

1. naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez dopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego S. Z.;
2. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na wynik niniejszej sprawy, a mianowicie:
 - a) art. 217 § 3 k.p.c. i 227 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. przez nieuzasadnione oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej poprzez ustosunkowanie się przez biegłego do przedstawionych w piśmie z dnia 10 września 2012 r. zarzutów,

b) art. 217 § 3 k.p.c. i 227 k.p.c. oraz art. 250 k.p.c. przez nieuzasadnione oddalenie wniosku strony pozwanej o wystąpienie do Prokuratury Rejonowej w Grajewie o nadesłanie akt bądź przesłania informacji na temat postępowania toczącego się w sprawie Pana M. P. o przywłaszczenie towaru należącego do Firmy (...) S.A.

c) art. 328 § 2 k.p.c. przez nie wskazanie dowodów, na podstawie których sąd doszedł do ustalenia istotnych dla sprawy okoliczności, nie wskazania przyczyn, które spowodowały, że sąd nie dał wiary dowodom z przesłuchania świadków na rozprawie w dniu 28 maja 2012 r.;

3. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że:

a) w związku z dostawą towaru pozwanemu, (...) wystawił na powoda inne (...) na folię (...) w ilości 192 sztuki (...) na folię (...) w ilości sztuk 160,

b) w miesiącu maju powód wystawi na rzecz J. D. fakturę nr (...) na 144 sztuk folii 750 o łącznej wartości 71.467,92 zł, na fakturze tej widnieje adnotacja, że została ona opłacona gotówką. Jednak później dokonano korekty faktury i z tą samą datą i numerem wystawiono fakturę na 72 sztuki folii (...) i 50 sztuk folii 750 o łącznej wartości 35.733,96 zł,

c) druga z faktur była niewłaściwie przeprowadzoną korektą pierwszej faktury. J. D. pobrał z magazynu w P. folie w ilości wynikającej z faktury o niższej wartości i za te folie należność została uregulowana,

d) powód nie widział, że towar w miesiącu maju został zawieszony do miejscowości S.,

e) należność objęta ugodą zawartą pomiędzy powodem a Firmą (...) i uregulowana przez powoda, stanowiła wysokość szkody poniesionej przez powoda,

f) J. D. nie był osobą upoważnioną do odbioru towaru w miejscowości S.,

g) kwota za odebrany towar, tj. 121.504,32 zł została w całości ujęta w ugodzie zawartej pomiędzy powodem, a Firmą (...),

h) towar, za który powód zapłacił Firmie (...) nie został rozliczony przez pozwanego,

i) działania pozwanego w porozumieniu z W. K. (1) wskazują, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego - pobrali oni produkty za które nie zamierzali zapłacić,

j) pomiędzy pobraniem tego towaru a szkodą, jaka zaistniała w majątku powoda istnieje związek przyczynowy,

k) dostawa objęta fakturą nr (...) na kwotę 35.733,96 zł nie była przedmiotem dostawy i miała miejsce w okresie późniejszym;

4. błędną wykładnię art. 441 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, iż w niniejszej sprawie pozwana ponosi solidarną odpowiedzialność za szkodę jaka zaistniała w majątku powoda,

5. błędną wykładnię art. 415 k.c. poprzez przyjęcie, że powód wykazał przesłanki zawarte w tym artykule - bezprawność działania pozwanego, szkodę w majątku powoda i związek przyczynowy - co uzasadnia odpowiedzialność pozwanego;

6. błędną wykładnię art. 361 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że pomiędzy działaniem pozwanego, a szkodą powoda istnieje bezpośredni związek przyczynowy;

7. pominięcie w ocenie prawnej art. 19 ust. 1 ustawy o VAT.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Zarzuty podniesione w apelacji są nietrafne. Nie można sądowi zarzucać, naruszenia przepisów postępowania jedynie przez dopuszczenie dowodu z urzędu tj. wytykać mu, że skorzystał z przysługującego mu uprawnienia. (art. 232 zd.2 k.p.c.). Natomiast ewentualne naruszenie z tego powodu równowagi stron, zasady kontradiktoryjności, czy obowiązku bezstronności podlega na zarzut strony badaniu indywidualnie w okolicznościach każdego przypadku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., IV CSK 330)¹¹, LEX nr 1169839). Pozwany nie sformułował zarzutu naruszenia równowagi i obiektywizmu przez Sąd Okręgowy, twierdząc jedynie, że sąd I instancji działał z urzędu, mimo, że strona powodowa posiadała fachowego pełnomocnika. Nie wywiódł z tego faktu skutków mających wpływ na wynik postępowania. Dowód z opinii biegłego nie miał zresztą kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia, potwierdzając jedynie fakty ustalone w oparciu o inne dowody (zeznania świadków, dokumenty).

Nie zasługuje też na uwzględnienie zarzut art. 217 § 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. przez nieuzasadnione jakoby oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej poprzez ustosunkowanie się przez biegłego do przedstawionych w piśmie z dnia 10 września 2012 r. zarzutów. Pozwany nie złożył w tym zakresie zastrzeżenia w oparciu o art.162 k.p.c. a zatem nie może skutecznie podnieść tego zarzutu w apelacji (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2008 r. III CZP 50/08, Biul.SN 2008/6/13). Podobnie nie złożył pozwany zastrzeżenia co do oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosku o wystąpienie do Prokuratury Rejonowej w Grajewie o nadesłanie akt bądź przesłanie informacji na temat postępowania toczącego się w sprawie Pana M. P.. Sąd Apelacyjny przeprowadził z urzędu w postępowaniu odwoławczym dowód z dokumentów w postaci protokołów rozprawy głównej z dnia 26.03.2013 r., aktu oskarżenia i protokołu wyjaśnień W. K. w sprawie II K 42/12 Sądu Okręgowego w Łomży. Dowody te, choć jak się okazało nie dotyczyły konkretnie transakcji objętej roszczeniem w niniejszej sprawie, obrazowały mechanizm przestępczego działania stron – oskarżonych w sprawie karnej, w związku z nabywaniem folii w firmie (...).Nie dowodziły natomiast twierdzeń pozwanego, iż powód wiedział o wszystkich transakcjach, a zatem i o zamówieniu z dnia 11 i 17 maja 2011 r. odebranych przez pozwanego.

Sąd Apelacyjny nie podziela też zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wskazać należy, że zgłoszony przez apelującego zarzut obraży prawa procesowego, polegający na dokonaniu przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, niezgodnych z treścią materiału dowodowego, nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Tymczasem ocenie dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji takich zarzutów postawić nie można. Dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena materiału dowodowego nie jest dotknięta zarzucaną jej wadliwością i mieści się w granicach uznania sędziowskiego wyznaczonych w treści art. 233 § 1 k.p.c.

Pozwany w apelacji podnosił, iż Sąd Okręgowy nie podał przyczyn, dla których odmówił wiarygodności zeznaniom świadków potwierdzających zapłatę na rzecz powoda, co stanowi naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. Zarzut ten jest bezzasadny. Sąd Okręgowy ocenił dowody w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu. Stosownie do wymogów art. 328 § 2 k.p.c. wyjaśnił w motywach zaskarżonego wyroku, jakimi przesłankami kierował się dokonując oceny dowodów, w tym zeznań stron i świadków, a przedstawiony wywód nie uchybia zasadom logiki. Sąd wskazał, iż świadkowie nie byli w stanie wskazać konkretnych dat zapłaty ani kwot, mając przy tym na względzie okoliczność, iż między stronami transakcji było wiele na przestrzeni około 3 miesięcy. Najbardziej miarodajne w tym względzie powinny być zeznania W. K., któremu pozwany miał przekazywać pieniądze za towar zakupiony u powoda. Świadek ten nie potwierdził, iż pozwany rozliczył się do końca za pobrany towar (k.137-138).

Nadto należy zauważyć, iż pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnosił, iż dowodem zapłaty za towar, którego dotyczą dowody wydania (WZ) objęte pozwem, jest potwierdzenie zapłaty gotówką na fakturze VAT nr (...)

Konkludując należy podzielić ustalenia Sądu Okręgowego, iż zostało w sprawie wykazane, iż pozwany odebrał towar objęty (...), co zresztą przyznał w sprzeciwie. Nie sprostował natomiast pozwany obowiązkowi wykazania, iż zapłacił za ten towar. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy w tym zakresie jest prawidłowa i nie narusza reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c.

Odnosząc się do oceny prawnej roszczenia powoda przyjąć należy, iż w niniejszej sprawie można mówić o zbiegu podstaw odpowiedzialności (art. 443 k.c.). Podstawą odpowiedzialności kontraktowej (art. 471 k.c.) jest zarzut nienależytego wykonania umowy sprzedaży. Odpowiedzialność deliktowa w razie istnienia stosunku zobowiązaniowego zachodzi natomiast wówczas, gdy szkoda jest następstwem takiego działania lub zaniechania, które stanowi samoistne, tzn. niezależne od zakresu istniejącego zobowiązania, naruszenie przepisów prawa (bezprawność - art. 415 k.c.). W niniejszej sprawie, strony zaprzeczały, iż łączył je stosunek umowny. Jak się wydaje wynikało to z faktu, iż nie kontaktowały się bezpośrednio ze sobą, tylko za pośrednictwem W. K.. Z drugiej strony pomijały fakt, iż ostatecznie na fakturach VAT jako sprzedający figurował powód, zaś jako kupujący pozwany, co dowodziłoby istnienia umowy. Ugruntowane w orzecznictwie jest stanowisko, że wybór jednego z roszczeń, o których mowa w art. 443 k.c., może być dokonany przez samo podanie faktów uzasadniających żądanie pozwu. Wskazuje się też, że w przypadku zbiegu podstaw odpowiedzialności deliktowej i kontraktowej rzeczą sądu orzekającego jest zadecydować, na podstawie której z podstaw powinna być rozstrzygnięta dana sprawa, przy uwzględnieniu prymatu tej, która jest dla poszkodowanego korzystniejsza lub z uwagi na charakter roszczenia tej z nich, która w danej sprawie może mieć zastosowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 2006 r., I CSK 222/06, Lex nr 421407; z 14 lutego 2003 r., IV CKN 1768/00, Lex nr 78273 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 23 listopada 2006 r., I ACa 678/06, Lex nr 298407). Powód powołując się faktycznie na art. 415 k.c., jako na podstawową zasadę odpowiedzialności za szkodę, wskazywał jednocześnie, że pozwany nie rozliczył się z pobranego towaru. Odpowiedzialności deliktowej upatrywał w celowym działaniu pozwanego, mającym polegać na ukryciu faktu odebrania towaru z firmy (...) na WZ wystawionym na nazwisko powoda. Powód od początku wskazywał, iż dopiero po otrzymaniu w połowie czerwca faktur VAT (...), w których (...) obciążył go za pobrany na (...) towar, zorientował się, że tego towaru nie otrzymał, gdyż odebrał go pozwany. Fakt, że faktury VAT wystawił pozwanemu w październiku 2011 r., próbując wcześniej dojść z pozwanym ugodowo do porozumienia, nie przeczy tej tezie. Powoływanie się przez skarżącego na przepis art. 19 ust. 1 ustawy o VAT nie zmienia tej oceny, zważywszy, iż powód naruszył bardziej istotne normy prawa, niż przepisy podatkowe. Nawet przyjmując, iż zamiar wyłudzenia towaru przez pozwanego nie został wykazany, nie może budzić wątpliwości odpowiedzialność kontraktowa pozwanego z tytułu niewłaściwego wykonania zobowiązania - braku zapłaty ceny za zakupiony towar (art. 535 k.c. w zw. z art. 471 k.c.). Nie budzi wątpliwości związek przyczynowy i istnienie szkody, w sytuacji, gdy, powód uiszczył należność objętą ugodą na rzecz (...)u, a towar objęty ugodą faktycznie odebrał pozwany.

To mając na względzie Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania odwoławczego postanowiono w oparciu o art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanego jako przegrywającego spór w całości.